

det Tilskud, der her gives dem. Jeg skal i samme Aandedræt tilføje, at det er fuldstændig rigtigt, naar den højtærede Minister udtalte, at man hverken ad Aare eller til næste Aar maa komme igen og forlange Tilskud, det kunne vi godt forstaa. Naar vi ere komne i Aar, ligger det i — som ogsaa den ærede Ordfører gjorde Rede for — de ejendommelige Forhold, der ere fremkomne ved, at den Grundfond, vi have, er bleven langt mindre pr. Medlem derved, at vi fik en større Tilgang i et enkelt Aar paa Grund af, at Kvinderne kom til at indtræde som selvstændige Medlemmer. Derved er Grundfonden gaaet ned under det, den skulde være ifølge Lovene, og vi have saa ekstraordinært maattet udskrive et Bidrag paa lidt over 8,000 Kr. Det er kun det, der har givet os Grundlaget til at søge Lovgivningsmyndigheden, og jeg gentager Takken for de faldne Udtalelser og for, at der er gjort Indstilling, saaledes at det kan ventes, at Andragendet bliver imødekommet.

Jeg skal saa kun føje et enkelt Ord til. Den ærede Ordfører kom til at nævne Ordet Livsforsikring og sagde, at der var forhandlet med et Par Ministre, og at man haabede, at vi fremtidig havde Papirerne bedre i Orden — jeg ved ikke, om det just var det Udtryk, han brugte, men det var da Meningen. Jeg skal dertil bemærke, at der er en Forskel mellem vor Maade at gaa frem paa og en almindelig Livsforsikrings, idet Bidragene hos os kun blive bestemte for 5 Aar ad Gangen, og saa ser man, hvad man har i Kassen, og hvad der ventelig kan komme ind i de næste 5 Aar, og hvormange der kan faa Understøttelse, og derefter bliver Skalaen sat for de næste 5 Aar. Det Femaar, vi ere i, udløber i 1904, og saa skal Skalaen sættes for det næste Femaar. Jeg erkender nu selvfølgelig, at vi maa have Forpligtelse til at faa den sat saaledes, at det kan bære over, uden at vi skulle komme med saa store Forlangender, som jeg erkender, dette er — ja, jeg vil ikke sige Forlangender, men Bøinger, Bøn om, at man vil imødekomme os. Derfor er ogsaa Takken for det, der vil ske, saa meget dybere og inderligere. Men for øvrigt vil jeg angaaende Regnskabet og Bogførelsen sige, at der er intet, vi hellere ønske, end at faa en Undersøgelse, om man vil, eller Tilsyn af rette vedkommende. Jeg har personlig talt med Sygekasseinspektøren om den Ting, og han erkendte, at saaledes som vore Love vare ordnede, kunde det være i sin

gode Orden. Men jeg bad ham dog, om han ikke alligevel ved Lejlighed kunde besøge os, og jeg ønsker ogsaa, at en anden Mand, som Ministeren kunde beskikke dertil, vilde aflægge os et saadant Besøg. Der er en Mand, en ældre, beskedent Mand, jeg kunde ønske at nævne her. Hans Navn er Therkild Hansen. Han har nu været Forretningsfører i nogle Aar, og siden han traadte til, have vi naaet til en saadan Forretningsførelse helt igennem paa alle Omraader vedrørende Foreningen, at det kun kan glæde os, om en Fagmand vilde se baade det ene og det andet efter, Foreningen vedrørende, baade hvad angaar Kassen og Bogførelsen og alle Forhold helt igennem; saa meget mere som vi have det i Orden paa en saadan Maade, at vianse det for godt og sundt. Alligevel er det jo ikke utænkeligt, at vi ad den Vej kunde faa Tilskyndelser og Anvisninger af kyndige Mænd, som kunde være os til Nytte i Fremtiden. Dermed min Tak paa de mange Smaafolks Vegne, som det forhaabentlig vil komme til gode.

Harald Jensen: Jeg skal lige saa lidt som det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) blande mig i Forholdet mellem de gamle Ledere og de ny Ledere af Husmandsbevægelsen, og hvorvidt dette Forhold muligvis kan staa i Forbindelse med den Nedsættelse, der har fundet Sted over for Redaktøren af Husmandsbladet. Det er en Sag, forekommer det mig, som de maa klare med sig selv indbyrdes, og som vi meget godt kunne holde uden for denne Sags Behandling. Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at det havde aldrig været Tanken at give Oehlerich en fast, aarlig Understøttelse, men kun at give ham en midlertidig Understøttelse, indtil Bladet havde arbejdet sig frem. Men det har jo dog ikke været Skik i hvert Fald her i Rigsdagen at borttage eller beskære en Understøttelse, naar den Institution, som nød godt af denne Understøttelse, arbejdede paa tilfredsstillende Maade. Saa har det aldrig været Skik og Brug at tage Understøttelsen bort, og det ser noget ejendommeligt ud i dette Tilfælde, at den saaledes borttages ret pludselig. Det vil jeg dog gentagende gøre opmærksom paa, at det væsentligste, der gaar igennem Andragendet fra Oehlerich, er dette, at han havde truffet sine Dispositioner for det kommende Aar. Han har truffet Dispositioner, som han skulde bruge Pengene til, og disse Dispositioner ere altsaa nu delvis væltede ved, at Tilskuddet er blevet nægtet.